

[Knud Jespersen.]

en energipolitik. Og man kan jo godt afvise det, men så kunne jeg svare med statsministeren: så stil noget i stedet for.

Man kan godt i dag lade handelsministeren afvise vores forslag; forleden dag lod handelsministeren via forsvarsministeren vores spørgsmål om at lette trafikvanskelighederne for de københavnske borgere og borgerne i de andre storbyer afvise. Det kan man godt gøre. Men kan man nu bare fortsætte på den måde? Tror man virkelig, at befolkningen i Danmark vil finde sig i, at alt det, der er lidt perspektiv i, siger man nej til, og alt det, der er helt perspektivløst, ud over en lille snæver kreds, er man parat til at føre igennem?

Når der samtidig bliver gjort opmærksom på fra hr. Erling Jensens side, at det også vil betyde milliarderstatninger, ja, så må man have et par hoveder at holde sig til. For hvad er det, vi skal erstatte olieselskaberne, hvis vi skal nationalisere dem? Vi skal erstatte dem den af dem dokumenterede indtægt over for skattevæsenet i Danmark, og den er ikke ret stor, det er jo noget af det, vi har beklaget mange gange, fordi de ikke ønsker at svare skat ud over det symbolske. Nej, det kunne vi såmænd nok finde ud af; hvis der var vilje, var der også en vej. Men der er tilsyneladende ingen vilje.

Når fremskridtspartiet så begynder at jonglere med, at der kan være små og store olieselskaber, ja, så kan forklaringen jo kun være den, at man ikke kender situationen omkring olie og benzin ud over den benzin, der kommer ud af tankene og tankanlæggene, og at man ikke vil gøre noget ved det.

For sagen er jo, at selv Monnet, vicepræsidenten for EF's energikommission, har formuleret sig så klart, at hvis man ikke sætter ind imod oliemonopolerne, risikerer man, at 20 års velstand går over styr. Jeg kan føje til, at valget står faktisk mellem enten at lade sig dirigere statsligt — og det er jo det, vi er i færd med — af oliemonopo-

lerne eller at prøve at lade staten overtage styringen af disse monopoler.

Jeg har ikke meget mere at sige til selve debatten ud over det, at når man bebrejder mig, at jeg ikke besvarede et spørgsmål fra professor Nathan forleden i tv, var årsagen den, at jeg havde ordet kl. 10, og min tale-tid var forbi sammen med statsministerens 20 minutter over 10, og efterpå sad vi bare til pynt. Hvem der så pyntede mest, kan jeg ikke afgøre. (*Afbrydelse af statsministeren* [Poul Hartling]). Det gjorde statsministeren, siger statsministeren, og for en gangs skyld vil jeg give statsministeren ret, for jeg søgte nemlig at gemme mig, og det er så en anden sag; det var, for at der ikke skulle være ulige konkurrence.

Men lad os prøve at kigge videre: jeg havde jo ingen muligheder for at svare, da sendetiden var forbi, og derfor måtte det vente til lidt senere.

Må jeg så sige noget om vort oprindelige forslag. Under henvisning til den påståede energikrise har alle regeringer i fællesmarkedet talt om en nødvendig fælles, solidarisk holdning over for de mangler, der er opstået. Hvad er der så sket? De optræder usolidarisk, sådan at de er i færd med at ville sprænge EF. Det kunne sådan set være en meget fornuftig ting, den mest fornuftige, der kunne komme ud af den sag. Men det, der er sket for Danmarks vedkommende, er jo, at vi på en overordentlig uskøn måde og endda meget overdrevent har udtalt os på linje hermed og skrupelløst ladet sætte i gang alle de dramaer, som monopolernes afpresning indeholdt. Forbruget skulle ned-sættes, man kunne ikke køre om søndagen, der skulle være afsavn, og samtidig som det eneste land i verden forbød vi, at den kollektive trafik fik lov at udvikle sig.

Hvad var det, der skete? Det var de 7 store oliemonopoler, de 7 afgørende i hele verden, der kunne glæde sig over en dansk forståelse for deres pengeafpresning, mens borgerne måtte døje. Fællesmarkedet havde ingen energipolitik, Danmark havde ingen